

שושנה ויג

בשפה פשוטה עדכנית, מאוד מחוברת למי שהיא כתבה המשוררת פרופ' חמוטל בר יוסף המלומדת את ספרה החדש "הקשה והבשל"

קראתי ברצף את כל השירים מצטרפת אל הכותבת ומגלה שוב את עולמה שטוף הניגודים, האימהי וגם המתנכר, אישה בשלה וגם משתוקקת לחיות על אף העצב. משיר לשיר חושפת הכותבת את התשוקה לחיים הרצון להיות לאהובה, ואלה השירים שפותחים את הקובץ, היא מודה על הקשר הזה, על ההזדמנות הנוספת שלה לחוות אהבה, להיות מחוברת בגופה ובנפשה למישהו קרוב,

בתוך בבת עיני ע"מ 8

בתוך בבת עיני אתה קיים
כמו אוצר, כמו פנינה בתוך צדפה
כמו קרן אור שהתגנבה בחנופה
לסרוק ולנשק מימי אגם

ואם לרגע נעלמת
האגם כולו קודר
והצדפה ריקה, נזעקת
חלולה מכל דבר

מנקודה זו של הרצון שיהיה מישהו לידה, היא ממשיכה במסע חושפני על האופי שלה שתמיד מתווכח עם הסביבה על כל דבר, על היחס להוריה, היחסים עם ילדיה, רוב היחסים טעונים בלתי מתפשרים. ואפילו וידויים בטעויות שנעשו.

בספר הזה היא כמו שבה לנקודות ציון חשובות לאורך חייה ומתוודה שאולי היה אפשר שזה יהיה אחרת אך היא אינה מצטערת. היא זוכרת רגע בגן הילדים של בתה שבזמן שהייתה זקוקה לה היא נשארה קפואה במקום,

בלשון מאוד ברורה היא כותבת על מהלכים בחייה על אהבתה ועל שנאתה.

שירתה של חמוטל בר יוסף היא שירה שאינה מתייפפת וגם לא מליצית, היא מאוד קונקרטי ומאוד מדויקת, לא צריך לחפור בה היא זועקת מיד לקורא, היא שירה מתבוננת היא שירה חווייתית וניכר שהמשוררת אוהבת את החיבור לכתיבה למילים, אבל היא לא מתפלשת בשפה פלצנית או גחמנית .

כשקראתי את הספר רציתי לנסוע לבית האבן שלה לבקר אותה, לחבק אותה לומר לה שאני מאוד מעריכה את האישיות ואת הכתיבה. כיצד זכרה לכתוב לי שיצא ספר חדש שאחכה לשליח שיביא לי את הספר מהוצאת הקיבוץ המאוחד. שמחתי שהיא ראתה בי קרובה מאוד אליה כמו אחות. וכך גם קראתי את השירים שלה מזהה כמו אחות את המכאובים את השריטות והטראומות שהיו לה במהלך השנים. היא הילדה שגדלה לתוך שכול, זו שאחיה נהרג וכנראה התאבד במלחמת השחרור ואחר כך כעבור עשרות שנים שכלה את בנה הצעיר בהתאבדות.

בשיר **"לפעמים אני מחשבת"** ע"מ 28

"לפעמים אני מחשבת בן כמה הוא יכול היה להיות עכשיו ... / ארבעים וחמש ?
חמישים וארבע? ...

ומסיימת

עד מתי אסובב את ליבי על השיפוד הלוהט
באותו גיהנום של געגועים?"

וגעגועיה שורטים את הנשמה והיא תישא אותם עד סוף ימיה. את ימי הזקנה היא רוצה לחיות והיא רוצה להישאר צלולה רוצה ליהנות מכל מה שיש, אפילו מן הנהיגה וההאזנה למוסיקה. נגינה שגם מחברת אותה לבנה המוסיקאי שהתאבד בגיל 16. היא משמרת את זיכרונה ואת הזיכרונות שצפים לה כל הזמן.

ארבעה שירים "כל יום הכיפורים" ע"מ 53

שבהם היא מתחשבת עם עצמה ועם יחסיה עם הקרובים אליה, שירים אינטימיים מאוד שאם לעשות חשבון נפש אעשה אותו עם עצמי ועם מעשיי לאורך השנים. כעסים, שנאות, מריבות היחשפות. והיא מתמודדת ומתבוננת בגבורות במהלכה לאורך

השנים. מביעה צער שלא הייתה יכולה להיות משהו אחר.

אני אוהבת את הכתיבה הזו של חמוטל, אין לשירים מבנים גרפיים מתוחכמים רוב השירים קצרים ומדויקים. כשהשיר הוא ארוך כמו השיר על חודשי השנה כל בית יכול לעמוד בפני עצמו.

יחידות השיר מאוד מדויקות מאוד ברורות. גם כפי שכתבתי שפה ציורית וגם שפה מתבוננת שפה משקפת, מראות ומראות וגם זיכרונות שצפים כמו חלוקים של אבן שהיא חייבת לפורר ולהוציא מהגרונ כדי להמשיך לנשום ולעבור את החיים הללו שכפי שהיא יודעת כבר ממרום גילה 83 צריך לדעת להיאבק כל הזמן והיא פייטרית / לוחמת כזו שלפעמים לא נוח להיות לידה בשל הדחף הזה להיות כזו מוצלחת.

היא לא שוכחת דבר וזה גם מטריד אותה שמא יום אחד כבר לא תזכור ולא תהיה גופנית חסונה ואולי יזיל ריר מהפה. התבוננות במצבה העכשווי שהגוף מתחיל לבגוד אבל עדיין שמור, היא גאה בזה בהצלחה הזו. מסע מטלטל בנפשה של משוררת שנראית עדינה אבל רוחה חזקה מאוד וקתיבתה משובחת.

זכיתי להכירך מקרוב ולהיות מקורבת אלייך

אחותי, חמוטל

